

LBRIS

We know
books

M.K. Lynn

**Arhivele unor
vânători de demoni
în Micul Paris**

Peștele mălai visează

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LYNN, M.K.

**Arhivele unor vânători de demoni în Micul Paris:
Peștele mălai visează** / M.K. Lynn. - Nojorid:
Petale scrise, 2024
ISBN 978-630-6557-42-4

821.135.1

Corectare și editare: Eva Ancuța Hamza
Tehnoredactare: Tudor Neag
Montaj copertă: Oana Alexandra Zorlescu (Selkkie Designs)
Adrian Buzaș
Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lisette

Undeva între Micul Paris și Tomis, 1875

– Ce fel de Cabinet credeți că ne așteaptă în Tomis?

Vocea lui Leopold Vernescu, asistentul și chimistul Cabinetului de Investigații Supranaturale al Micului Paris, o făcu pe Șefa aceluiași Cabinet să ridice supărată ochii din cărțile pe care le ținea în mână. Trecuse demult ora prânzului, iar trăsura care trebuia să îi ducă pe cei trei pasageri în capătul lumii, pe malul mării, nu încetase nici pentru o secundă să se zgâlțâie dintr-o parte în alta, dintr-o parte în alta, dintr-o...

– Pun pariu că echipa noastră e mult mai bună decât a lor! declară plină de îngâmfare Florica, slujnica lui Lisette și cea de-a treia pasageră a incomodului mijloc de transport. Nimeni nu se pune cu Cabinetul din capitală!

Florica trase o carte dintre cele douăzeci pe care le ținea stăpâna ei în mână și, cu un zâmbet triumfător, lăsă în poală ultima pereche de cărți pe care le avea. Lisette, deși o iubea ca pe o soră, se întrebă pentru a mia oară în acea zi de ce nu o lăsase pe slujnică acasă.

Își întinse mâna spre cărțile lui Leopold, întâlnindu-i privirea.
Ah, da.

El era motivul.

Înalta societate din care încă mai făcea parte Lisette ar fi explodat într-un scandal de proporții dacă s-ar fi aflat că a

călătorit împreună cu un bărbat fără să fie însoțită. Înalt, blond, cu ochii gri și zâmbetul ascuns după carapacea lui de calm, Leopold Vernescu nu putea fi numit decât un mister. Lisette îl oprise din a-și pune capăt zilelor pe un peron de gară cu doar câteva luni mai înainte și îi oferise slujba de asistent la Cabinet. Fiind doar un student exmatriculat de la Universitate, fără alte surse de venit și provenind dintr-o familie săracă, acesta primi. Iar de atunci tânărul nu ratase nicio ocazie de a-i umple zilele de suferință crâncenă.

Era a șaptea oară când ea pierdea la acel joc blestemat, de ce nu reușea niciodată să tragă cărțile potrivite?!

Dincolo de rândul de cărți pe care le avea în mână, asistentul se sprijinise relaxat de speteaza trăsorii și zâmbea, urmărind amuzat chinurile prin care trecea Șefa lui, ce tot ezita să aleagă o carte dintre cele ținute de el. În cele din urmă, Lisette trase una și se albi la față – alesese Vrăjitoarea fără pereche!

– Dumneavoastră ce credeți, domnișoară Grant? Întrebă inamicul într-o frumoasă încercare de a-i distra atenția de la joc.

Lisette își duse mâinile la spate, amestecând cărțile cât asistentul să nu se prindă care-i care, și le desfăcu din nou într-un evantai în fața sa. Nu avea să renunțe fără luptă!

– Ce cred în legătură cu ce?

– Cabinetul din Tomis, explică Leopold, întinzând mâna spre cărțile ei. Știți ceva despre membri?

Degetele tânărului atinseră Vrăjitoarea care trona fix în mijlocul celor douăzeci de cărți ale Șefei, dar, de parcă ar fi simțit capcana, acesta, ca prin minune, alege cartea de lângă și imediat aruncă o pereche de cărți ieșite din joc în poala Floricăi.

– Numele oficial al instituției este *Comisia pentru Suprimarea Straniilor*, zise Lisette, încercând să nu-și piardă

cumpătul. Tot ce cunosc despre ei e că în Tomis această Comisie este foarte respectată și doar oamenii de excepție reușesc să ajungă angajați.

Florica strâmbă din nas.

– E greu să lucrezi cu oameni care se cred a fi cei mai deștepți.

Leopold păru să îi dea dreptate. Trăgând o altă carte din mâna lui, Lisette înflori de fericire și lăsa o pereche de cărți în poala Floricăi - mai avea optsprezece!

Iar asistentul ei - doar patru.

Șefa expiră din greu.

– Țin să nu fiu de acord. Oamenii excepționali care înțeleg gravitatea unei situații sunt de mare folos în timpul unei investigații.

– Să sperăm că aveți dreptate.

Spre uimirea ei, Leopold trase Vrăjitoarea, iar, în câteva mișcări, Lisette reuși să câștige primul ei joc din acea zi. Păcat că nu avea cu cine să se bucure - zăpușeala după-amiezii o răpuse pe slujnică destul de repede și Florica adormi cu capul sprijinit de peretele trăsorii, cu gura larg deschisă, bătăgănuindu-se în tact cu zguduirile mijlocului de transport. Leopold păru obosit și el - lăsându-și bărbia în palmă, asistentul se lupta cu toropeala.

În lumina aurie a soarelui genele lui păreau uimitor de lungi.

– Chiar nu era nevoie să îmi cedați victoria, zise încet Lisette, cu ochii spre geamul din stânga. E doar un joc de cărți.

– Faceți riduri îngrozitoare când vă încruntați, domnișoară Grant. Prefer să vă văd zâmbind.

Ofensată la culme, Șefa își întoarse privirea către Leopold, pregătită să-și dezlănțuie furia, dar, spre nemulțumirea ei, asistentul deja adormise.

Așa că îl lăsa să doarmă.

***

Tomis era un orașel mic pe malul Mării Negre, brăzdat de case mărunte și câteva construcții mai la modă, ridicate la mal în ultimii ani de bogății atrași de aerul marin. Nu-i lipsea nici portul plin cu vase și corăbii de cele mai felurite, nici bijuteria ce atrăgea majoritatea vizitatorilor orașului - Cazinou. Lisette știa mai mult din auzite acele lucruri, pentru că nu obișnuia să părăsească Micul Paris decât foarte rar. Îl descususe pe Ministru ore în șir în legătură cu Tomis și Comisia de acolo, dar tot ce reușise să afle erau lucruri generale și, deci, deloc importante.

După trei zile de chin petrecute pe drum, lui Lisette nu-i veni să creadă când afurisita de trăsură se opri, în sfârșit, în fața unei clădiri înalte din centrul orașului. Se făcuse seară, iar strada se inundase de arome care mai de care mai apetisante și de oameni veniți de prin toate părțile lumii. Deschizând ușa detestatului mijloc de transport, Leopold le ajută pe Florica și Lisette să părăsească strânsoarea insuportabilă a trăsुरii și să-și dezmorească, în sfârșit, oasele de la atâta drum.

– Bine ați venit în Tomis! se auziră în același timp două voci - una puternică de bărbat și una ascuțită de femeie.

În fața clădirii pe care scria cu litere cât capul unui cal „Comisia pentru Suprimarea Straniilor” îi așteptau trei: un bărbat înalt, brunet, cu o mustață impresionantă; o femeie subțirică, brunetă și ea, care își ținea bărbia atât de sus încât abia de i se vedea fruntea, și o domnișoară blondă de cel mult optsprezece ani ce purta ochelari și, dintr-un motiv inexplicabil, strângea la piept un vast foliant, intitulat modest „Capriciile și obiceiurile fantomelor obișnuite. Volumul 8”. Motivul

existenței celorlalte șapte volume îi scăpa Șefei Cabinetului cu desăvârșire - în primul și în primul rând, fantomele nu existau!

– Bine v-am găsit! se grăbi să le răspundă. Numele meu este Lisette Grant-Anghelescu, sunt Șefa Cabinetului de Investigații Supranaturale din Micul Paris, iar dumnealor sunt ajutoarele* mele, Florica și domnul Leopold Vernescu - asistentul și chimistul nostru.

Bărbatul își plecă respectuos capul. Era cel mai înalt dintre toți (îl întrecea până și pe Leopold!), iar modul în care îi fugeau ochii dintr-un loc în altul îi dădeau de gol fie nervozitatea, fie talentul absolut în identificarea detaliilor extrem de importante.

– Bucuroși să vă cunoaștem. Eu sunt Inspectorul Pancă, domnișoara Ica e chimista noastră, iar cea mai tânără dintre noi este...

– Îmi puteți spune Asistoanta, zise plină de mândrie fata ce ținea în brațe foliantul.

Lisette îi întâlni privirea perplexă a lui Leopold și fu în totalitate de acord cu el.

Poftim?!

– Am putea totuși să vă aflăm numele? încercă Șefa cu un ton diplomat.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să insulte membrul Comisiei și să dezlănțuie un război!

Dar aceasta clătină cu insistență din cap și își împinse ochelarii mai sus pe nas.

– Mai am mult de muncă până acolo! Cetățenii orașului mi-au oferit onoarea de a purta acest nume și o să renunț la el doar când respectabilul Țar îmi va permite acest lucru!

– Țar? repetă Lisette confuză. Țarul din Imperiul vecin?

Chimista Ica expiră din greu.

– Îmi cer scuze pentru colegii mei, nu-i băgați în seamă. Haideți înăuntru, să nu vă ținem în prag.

Din ce în ce mai confuză, Lisette, alături de Leopold și Florica, se lăsă condusă de Asistoantă în interiorul clădirii. Din spate se deslușeau șușoteli:

– Cum adică *vă cereți scuze pentru colegii dumneavoastră*?! Nu am spus nimic cât să vă băgați nasul, Chimistă Ica!

– Ca întotdeauna, nu aveți nicio idee cum să vorbiți cu oamenii, Inspectoro Pancă! Ceara cu care vă frecați mustățile cu siguranță v-a descompus cu totul creierul!

– Ha! Oare un creier atât de descompus ar fi putut să v-o ia înainte la ultima întrecere a Comisiei?!

Florica îi atinse ușor cotul Șefei.

– Se pare că ne-am îngrijorat degeaba! surâse ea.

– Nu te grăbi cu concluziile, o dojeni Lisette. Toți oamenii excepționali au slăbiciunile lor.

Auzind tonul enervant al stăpânei, slujnica pufni deosebit de expresiv, făcându-i pe certăreții Comisiei să îi propună o batistă. Câteodată Șefa avea impresia că propria ei slujnică ținea mai mult la integritatea și reputația Cabinetului decât ea. Oare chiar greșise că o luase mereu drept însoțitoare în timpul celor mai periculoase investigații? Să fi păcătuit atunci când îi arătase cum să țină coada de mătură ca să lovească mai dureros? Oare avânturile revoluționare puteau fi destrămate cu prăjituri și zile suplimentare de odihnă?...

Din gândurile negre o scoase Asistoanta, care, după ce încercase în zadar să le explice planul întregii clădiri în timpul micii excursii, se opri în fața unor uși duble mari.

– Țarul vă așteaptă, explică Chimista Ica, ajungându-i din urmă.

Lisette înghiți în sec.

Clădirea Comisiei era de două ori mai mare într-un oraș de câteva ori mai mic decât capitala, cu mobilă nouă lustruită până la perfecțiune și rafturi pline până la tavan de cărți aranjate alfabetic și coloristic. Covoarele păreau curățate zilnic, iar pardoseala scilipea ca nouă - dacă ar fi fost să compare veșnicul haos din arhivele Cabinetului cu instituția Tomisului...

Un ghimpe de invidie îi străbătu sufletul, făcându-i inima să bată din ce în ce mai tare.

Trecuse prin nereușite și chinuri îngrozitoare ca să aibă șansa de a redeschide Cabinetul, știa asta. Dar, văzând ordinea și grija pe care reușeau să o atingă alții, se întrebă dintr-odată dacă într-adevăr merita să fie Șefă.

– E ceva ce ar trebui să știm despre domnul... Țar? întrebă Leopold.

Corul celor trei angajați îi făcu pe cei trei oaspeți să tresară:

– Nu ridicați vocea!

– Nu așteptați să fiți întrebat!

– Nu vorbiți unul peste altul!

Șocul atârână în aer - până și Florica mări ochii de uimire. Încercând să repare situația neplăcută, Chimista Ica râse nervos și le arătă spre uși.

– Țarul vă așteaptă!

Și le deschise.

În interiorul încăperii era întuneric beznă - cineva acoperise toate ferestrele cu draperii grele.

Ușile în spatele lor se închiseră cu un zgomot surd.

– Am fost capturați! icni Florica.

Cum fuseseră desprinși de lumea exterioară, singura lor sursă de lumină deveni un lampadar din față - roșu carmin, cu broderii întunecate.

– Bună... ziua? încercă Șefa într-un avânt de curaj, pășind în fața angajaților săi.

– Hmm, se auzi de undeva din față.

Vocea era joasă, masculină, cu un vibrato intens. Era vocea unui cântăreț de operă în devenire, al unui nobil care nu accepta nesupunerea sau al unui domn ce propunea lucruri pe care nimeni nu le-ar fi putut refuza.

Când ochii i se obișnuiră cu bezna, Lisette desluși cum din întunericul din jur apăru încet figura unui om vast, îmbrăcat la patru ace, așezat într-un fotoliu de piele. Ochii negri sclipeau periculos în lumina slabă, roșiatică, și păreau să vadă direct în sufletul omului, trecând peste prefăcătorii și scuze.

Țarul fuma pipă.

– Numele meu este Lisette Grant-Anghelescu, sunt...

– Hmm, făcu el aprobator.

– Ah, bineînțeles că știți cine sunt..., râse Șefa nervos și arătă spre ajutoarele ei. Dumnealui este Leopold Vernescu, asistent și chimist, iar dumneaei este Florica, slujnica mea!

Țarul ridică o sprânceană.

Lipsa replicilor din partea lui o băga în sperieți.

– S-sunt sigură că vreți să știți de ce am venit în Tomis, nu-i așa? continuă Lisette, frângându-și mâinile de emoție. Din insistența Ministrului de Interne, cât și a familiilor du Roche și Popesco, am fost invitați să investigăm dispariția aurului din Cazinou! Suntem încântați să colaborăm în această misiune!

Liniștea se pogorî din nou peste ei, iar Lisette înghiți în sec. Nici măcar în fața Ministrului nu se simțise vreodată atât de mică și neînsemnată cum o făcea să se simtă acel Țar.

Bărbatul apucă bastonul sprijinit de fotoliu și lovi cu putere în pardoseală de două ori.

Ușile se deschiseră de îndată.

– Hm! făcu Țarul.

– Sigur că da! se auziră vocile Inspectorului și Chimistei în cor. Toate pregătirile sunt deja finalizate!

Din ce în ce mai confuză, Lisette se lăsă scoasă afară din birou, alături de Leopold și Florica.

– Felicitări! le șopti Asistoanta, strângând foliantul cu fantome la piept. Ați reușit să-l impresionați pe Țar! Mie mi-a luat două luni să fiu acceptată!

Și, cu un zâmbet larg, își ajunse din urmă colegii care se certau din nou pentru cine știe ce nimicuri.

– Ce, pentru Dumnezeu, se întâmplă? făcu Leopold cu o jumătate de gură.

Lisette, pentru prima dată de când deschisese Cabinetul, nu știu ce să-i răspundă.

***

Li se dădură două apartamente separate; primul, cu dormitor pentru oaspete, încă unul pentru cameristă, o cameră pentru îmbăiere și un salon de zi, fusese pregătit pentru Lisette și Florica. Celălalt, identic în mărime, dar decorat în culori mai reci, masculine, îl amenajaseră pentru Leopold. Văzându-i expresia de profundă disperare în fața celor câteva zeci de metri pătrați, Lisette nu-și putu opri un surâs.

– În două ore avem planificată cina în sala principală, declară Inspectorul Pancă. Sperăm că locuințele vă vor fi pe plac! Pentru orice neajuns sau doleanță trageți de frânghia clopoțelului!

– Vă mulțumim din suflet pentru primirea călduroasă, zâmbi Lisette și, văzând-o pe Florica înduioșată până la lacrimi de luxul în care urmau să-și petreacă următoarele zile, o lăsă să

le distragă atenția celor trei membri ai Comisiei cu alte zeci de mulțumiri.

– Într-o oră vă aștept în camerele de lângă, îi zise ea cu o voce joasă lui Leopold.

Asistentul ridică o sprânceană.

Lisette își simți obraji înfierbântându-se.

– Știți foarte bine la ce m-am referit de fapt! Avem de discutat lucruri cu adevărat importante!

– Nădărduiesc din suflet să nu mă pierd în noua mea locuință și să pot găsi ușa în timp util.

– Puteți oricând să bateți în perete. Promit că o să vin să vă salvez.

Leopold râse.

Florica își prezenta în continuare talentul oratoric noilor lor cunoștințe, minunându-se și laudând tot ce îi apăruse în cale până atunci: de la lămpile aurite agățate de tavan până la chelia strălucitoare a Țarului. Șefa și asistentul ei o urmăriră câteva clipe în liniște, de parcă ar fi vrut să se convingă din nou de câte ori putea spune Florica același lucru cu alte cuvinte, când dintr-odată Leopold zise:

– V-ați descurcat de minune în biroul Țarului. Nimeni n-ar fi reușit să vorbească mai bine.

– Ah, nu mai glumiți pe seama mea! A fost îngrozitor.

– Lipsa haosului nu înseamnă neapărat ordine, clătină Leopold din cap. Poate arăta și lipsa activității.

Întâlnindu-i privirea, Lisette înțelese imediat că asistentul ei o urmărise în tot acel timp și își dăduse seama ce o măcina pe dinăuntru. Rușinată că își lăsase atât de inoportun invidia la vedere, Șefa o apucă pe Florica de cot și o trase spre camerele lor.

– Vă așteptăm la cină! se auzi Asistoanta de după ușă.

– Mulțumim! îngăimă slujnica pentru ultima oară.

***

– Ah, domnișoară Lili, uitați, uitați! Câte feluri de uleiuri arome - au toate culorile din lume! Și ce săpunuri interesante - credeți că sunt aduse din Imperiu?!

De patruzeci de minute, de când Lisette decise să spele de pe ea praful celor trei zile de drum, Florica nu mai înceta să laude orice lucru neînsemnat ce îi nimerea în mână, uitând complet de capul plin de săpun al stăpânei ei. Însă Șefa nu se plângea - bolboroseala Floricăi era un zgomot cu care se obișnuise în toți acei ani și fără de care nu mai putea să se relaxeze. Apa fierbinte, venită pe țeavă și încălzită într-un vas metalic vertical în doar douăzeci de minute, îi înmuiase fiecare oscior din corp și o făcuse să uite de orice grijă i-ar fi inundat capul înainte.

Inspirând adânc aburii aromați, Lisette întredeschise ochii. Peretele din stânga, în spatele căruia se afla camera de îmbăiere a lui Leopold, îi atrase privirea.

Oare și asistentul ei se bucura de o baie relaxantă în același timp?

Gândul o făcu să simtă dintr-odată căldura din obraji produsă cu siguranță de aburi. Își alungă gândurile necuviincioase, scuturând capul și stropindu-și cu săpun slujnica revoltată.

– Gata, trebuie să ne pregătim pentru cină!

– Stați așa, domnișoară Lili, să găsim peria!

Slujnica băjbâi printre lucrurile stăpânei ei, dar, negăsind ce căuta, ieși din baie, lăsând ușa - aflată în spatele Șefei - larg deschisă.

– Numai puțin, domnișoară Lili!